

“ผู้สาว” ? วินัยและศีลธรรม

หลังจากที่ชาวไทยได้ชื่นชมการทำหน้าที่ของคณะผู้แทนไทยในคดีปราสาทพระวิหารไปแล้ว แม้จะเป็นเรื่องยากที่จะคาดเดาได้ว่าคำพิพากษาจะออกมาในแนวทางใด แต่หลายคนเชื่อมั่นการทำหน้าที่ของ “องค์กรตุลาการ” ที่อำนวยความสะดวกดีธรรมกับทุกเรื่องราวที่เกิดขึ้น เช่นเดียวกับศาลปกครองที่ได้รับความเชื่อมั่นต่อการทำหน้าที่อำนวยความสะดวกดีธรรมให้กับประชาชนชาวไทยจวบจนอายุย่างเข้าปีที่ 13 ตั้งแต่วันที่ 9 มีนาคม พ.ศ. 2556

คดีปกครองที่จะนำมาเล่าสู่กันฟังฉบับนี้ เป็นกรณีที่ศาลปกครองได้ทำหน้าที่ตรวจสอบการใช้อำนาจของเจ้าหน้าที่ของรัฐที่ออกคำสั่งลงโทษทางวินัยข้าราชการเนื่องจากมีพฤติการณ์ **“ขัดต่อศีลธรรมอันดีของสังคม”**

เรื่องราวของคดีนี้เกิดขึ้นเมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ 3 (ผู้บัญชาการตำรวจภูธร ภาค 1) มีคำสั่งตามมติของอนุกรรมการคณะกรรมการข้าราชการตำรวจเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัยทำการแทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 (ก.ตร.) ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นข้าราชการตำรวจออกจากราชการตามมาตรา 98 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 กรณีมีความสัมพันธ์ฉันท์ผู้สาวกับนาง น. ในขณะที่เป็นภรรยาของนาย ป. และมีบุตรด้วยกันหนึ่งคน ทั้งที่ตนเองก็มีภรรยาอยู่แล้วเช่นกัน

หลังจากได้รับคำสั่ง ผู้ฟ้องคดีก็ได้ยื่นอุทธรณ์ต่อผู้มีอำนาจ แต่อนุกรรมการคณะกรรมการข้าราชการตำรวจเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัยทำการแทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 (ก.ตร.) มีมติยกอุทธรณ์ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าคำสั่งลงโทษไม่เป็นธรรม เนื่องจากไม่ทราบความจริงว่า นาง น. มีสามีและยังไม่ได้หย่าขาดจากกัน และการที่ตนมีภรรยาอยู่แล้ว แต่ไปยุ่งเกี่ยวกับหญิงอื่นในทางผู้สาว ก็เป็นเพียงความผิดวินัยไม่ร้ายแรงฐานประพฤติตนไม่เหมาะสม ไม่ถึงกับเป็นการประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง อีกทั้งได้รับการลงทัณฑ์กักขัง 30 วันจากฐานความผิดนี้แล้ว

จึงขอให้ศาลปกครองเพิกถอนคำสั่งลงโทษปลดออกจากราชการ

คดีนี้ศาลปกครองสูงสุดได้อธิบายถึงแนวทางการพิจารณาว่า **การกระทำอันใด** ได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงว่า จะต้องพิจารณาถึงเกียรติของข้าราชการผู้นั้น และความรู้สึกรังเกียจของสังคมที่มีต่อการกระทำของข้าราชการผู้นั้น ประกอบกับเจตนาในการกระทำ โดยคำนึงถึงพฤติการณ์ของข้าราชการผู้นั้นว่าได้กระทำการอันทำให้ราชการได้รับความเสียหายต่อภาพพจน์ชื่อเสียงหรือไม่

ซึ่งตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการตำรวจ พ.ศ. 2521 (ปัจจุบันได้ถูกยกเลิกโดยพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. 2547) บัญญัติให้นำบทบัญญัติเรื่องวินัยและการรักษาวินัยตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนมาใช้บังคับโดยอนุโลม โดยมาตรา 98 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 (ขณะเกิดเหตุ) บัญญัติให้การกระทำอันใดอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงและให้ผู้บังคับบัญชาสั่งลงโทษ ปลดออกหรือให้ออกตามความร้ายแรงแห่งกรณี ประเด็นว่า การกระทำของผู้ฟ้องคดี ถือเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง อันเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงหรือไม่ ? ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยว่า จากถ้อยคำของพยานบุคคลประกอบคำรับสารภาพของผู้ฟ้องคดีรับฟังเป็นยุติได้ว่า ผู้ฟ้องคดีกับนาง น. มีความสัมพันธ์ฉันท์ผู้สาวก่อนที่นาย ป. กับนาง น. จะหย่าขาดจากการเป็นสามีภรรยา จึงรับฟังโดยปราศจากข้อสงสัยว่า ผู้ฟ้องคดีมีเพศสัมพันธ์กับนาง น. ในขณะที่นาง น. เป็นภรรยาโดยชอบด้วยกฎหมายของนาย ป.

นอกจากนี้ จากพยานหลักฐาน อาทิ ถ้อยคำของพี่สาวนาง น. ซึ่งไม่มีสาเหตุโกรธเคืองกับผู้ฟ้องคดีว่า ได้แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบถึงสถานะของนาง น. ประกอบเมื่อพิจารณาพฤติการณ์แวดล้อมและลำดับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ฟังเป็นที่ยุติได้ว่า ในขณะที่มีความสัมพันธ์ฉันท์ผู้สาว ผู้ฟ้องคดีทราบดีว่านาง น. ยังเป็นภรรยาที่ชอบด้วยกฎหมายของนาย ป. และการกระทำดังกล่าวส่งผลให้ชีวิตสมรสของนาย ป. ต้องหย่าขาดจากกัน และขณะเกิดเหตุ

ผู้ฟ้องคดีรับราชการตำรวจ สถานภาพของการเป็นข้าราชการตำรวจย่อมได้รับการยกย่องนับถือจากบุคคลทั่วไปว่าเป็นผู้มีเกียรติและศักดิ์ศรี ต้องประพฤติตนอยู่ในระเบียบวินัยอย่างเคร่งครัด เป็นแบบอย่างที่ดีของสังคม การมีพฤติกรรมที่เสื่อมเสียเกียรติและภาพพจน์ของข้าราชการ และขัดกับศีลธรรมอันดีของสังคมเสียเอง ย่อมเป็นพฤติกรรมและการกระทำที่ถือได้ว่าเป็นการกระทำอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง อันเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามมาตรา 98 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 3 มีคำสั่งปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ จึงเป็นการใช้ดุลพินิจโดยชอบด้วยกฎหมาย (คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ. 590/2555)

คดีนี้นอกจากศาลปกครองจะทำหน้าที่อำนวยความยุติธรรมให้กับผู้เกี่ยวข้องทั้งหมดในคดีแล้ว หน่วยงานของรัฐยังสามารถนำแนวทางการพิจารณา “การกระทำการอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง” ไปใช้เป็นบรรทัดฐานในการปฏิบัติราชการที่ดี และเป็นอุทาหรณ์ที่ดีสำหรับข้าราชการทั่วไปที่จะต้องประพฤติตนอยู่ในระเบียบวินัยอย่างเคร่งครัด เป็นแบบอย่างที่ดีของสังคม โดยเฉพาะพฤติกรรมในเรื่อง “ชู้สาว” ซึ่งไม่เพียงแต่จะเป็นการกระทำผิดทางวินัยให้ต้องออกจากราชการเท่านั้น ยังเป็นการกระทำที่ผิดต่อศีลธรรมอันดีของสังคมด้วย ... ครับ

นายปกครอง
